

# ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol. In velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadeno na ta dan praznik izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 16. vinotoka 1891.

List 42.

## Zveličani Peter Marija Alojzij Šanel (Chanel),

duhoven Marijinega društva, misijonar in prvi  
mučenec v Oceaniji, Avstraliji.

(Konec.)

### Smert zveličanega Petra.

Na mestu, kjer je padel o. Šanel, ne daleč od vasi Poi, začela se je zidati farna cerkev; druga zidala se je v Sigawi. Pozneje zidali so še več cerkev in kapelic. Med tem ko je msgr. Pompallier svoje popotvanje nadaljeval, ostala sta oo. Servant in Roulleaux (r. Rulljó) z br. Nizier om na Futuni in delala sta z najboljšim uspehom. Med drugim kerstila sta tudi otroke Musumusove; celo Niulikinova soproga, najhujša sovražnica o. Šanel-a, zahtevala in dosegla je pred svojo smertjo sv. kerst.

22. svečana 1843, tedaj neki dve leti po smerti zveličanca, bilo je že 840 otočanov kerščenih in 200 katehumenov v pripravljani. Preteri napad, katerega je bil provzročil Musumusu v zvezi z nekim kerščanstvu sovražnim poglavarjem, odvernili se je z modrim obnašanjem kerščanskega kralja. Musumusu se je podvergel, prosil očitno pred zbranim ljudstvom za odpuščanje, in je umerl lepe smerti, ko se je bil odkritoserčno zpreobrnil. Ko je čutil, da se mu smert bliža, dal se je na mesto nesti, kjer je stala soba o. Šanel-a, da bi tam umerl.

L. 1844 bil je celi otok spreobrnjen, in začel je pod oživljajočo solnčno gorkoto kerščanstva vstajati nov srečen rod. „Tukaj smo,“ piše 1845 misijonar iz Futune, „kakor v paradizu, sredi med novinci, katerih gorečnost nas s sladko nado napolnuje. Ne vem, če sta na svetu dva srečnejša misijonarja, ko midva.“ V resnici po-

stala je Futuna eden naj imenitnejših misijonov v srednji Oceaniji, in ime te male peščice zemlje, katero je bilo skoro neznano, gre od ust do ust po celim katoliškem svetu, ki se vdeležuje slave našega mučenca.

### Poveličanje.

Precej po smerti zveličanega Šanela začeli so kristjani častiti kraj, ki je bil z mučeniško kervjo posvečen. Lepo pripoveduje to Meitalo, Niulikijev sin: „Po smerti Božjega služabnika zginil ni njegov spomin iz naših sere. Vedno ostala je še njegova mila, krotka postava nam v spominu. Ko smo nato od misijonarjev zvedeli, kako tehtna je v nebesih priprošnja onih, ki so kot svetniki umerli, zadobili smo veliko zaupanje na njegovo moč. Kar se posebno mene tiče, je moje serce zelo njemu priverženo, ker je on tisti, ki je prinesel sveto vero na Futuno in je skazoval ubogim otočanom veliko ljubezen. Iskreno želim, da bi se postavil kot vareh našemu ljudstvu.“

Enako glasé se tudi izreki starih katehumenov. Kakor je že omenjeno, zidali so pozneje leseno cerkev na grobu, v katerem so se še hranili nekateri ostanki svetega telesa in s kervjo namočena zemlja v neki skrinjici, na ktere mestu vzdignila se je pozneje lepa kamenita hiša Božja. Bog ni odlašal svojega služabnika poveličati, ne le v Futuni, temveč tudi na drugih otocih in celo po Evropi s tem, da je mnoge čudapolne molitve uslišal. Tako nam pripoveduje list: „Echo d. Annal. unserer lieb. Frau von Lourdes“ (št. 81 91) o nekm slepem možu, ki je na priprošajo o. Šanela pogled zadobil.

1845 pričel je o. Servant na povelje msgr. Bataillon-a prvo besedno preiskavo (proces.) L.

1847 podal se je apostoljski vikar osebno na Futuno, da preišče spise in jih z lastnim preiskavanjem dopolni. Spoznali so se spisi od prefekta (načelnika) v Propagandi, kardinala Barnabo-a. 21. kimovca 1857 podpisal je papež Pij IX dekret, kateri je dovolil od kongregacije enoglasno prošni sprejem apostoljskega presojevanja. Med tem prepeljali so ostanke zveličanega 1851 iz nove Šelandije v Lijon ter pokopali jih v hiši oo. Maristov. Kelih, mašne bukve, alba, obrednik, s kervjo pokropijena sutana, sulica in kol ostali so v cerkvi na Futuni. Sekira, s katero se je veršilo kervavo dejanje, sprejela se je kot dragocen primeček v muzej družbe za razširjanje sv. vere v Lijonu.

Slovesna prištetev med zveličane o. Šanela veršila se je v Rimu 17. grudna 1889 z veselo vdeležbo mnogo tisučerih francoskih romarjev, osem dni potem, ko se je bil zveličani Perboyre na kerščanske oltarje postavil.

## Vojaki, tudi vi molite rožni venec, ako ljubite zmago!

(Za mesec oktober.)

Vsak pošten domoljub želi zmago svojim domovinskim vojakom, toliko bolj pa vojaki sami. Rožni venec je naj močnejše orožje zoper sovražnike, tudi zoper smert in hudobnega duha. Pred nekaj časom sem bral o nekem vojaku, ki je bil poslan na ogled zoper francosko vojaštvo in njih ogleduhe. Ta vojak zagleda pri nekem germičevji skrivati se francoskega vojaka, berlkega mladenca, ki se mu je zdelo že od daleč, da to je poštena nedolžna kri. Imel je namen vstreliti ga, pa videl je, da Francoz je puško djal na stran in ima nekaj v roki, in najberž skoz daljnogled je razločil, da je bil rožni venček, kterege je prebiral. Misel me obhaja, da mu ga je dala dobra mati, predno je šel na vojsko. Smilil se je našemu stražniku in ni se mogel premagati, da bi sprožil puško, če tudi je bil v nevarnosti, da uni njega spazi in ustrelji. Lejte vojaki, temu francoskemu mladenču je bil tedaj rožni venec življenje rešil. Pa slišali bodete še kaj več o molku, le poterpite malo...

Lucifer pa sovraži rožni venec že zato, ker se pri tej molitvi tolikrat imenuje presladko ime Jezus, in ker je to ime hudobnim duhovom čez vse zoperno; zato luciferjevi hlapci čertijo tudi jezuite, morebiti ne toliko zarad osebe teh redovnikov, temveč zato, ker ti se prav sereno poganjajo za „Jezusa“ in za njegovega namestnika „rimskega papeža“. Poznam časnik, kteremu po judovski šegi ime jezuit služi za zabavljico, kakor

da bi ti goreči redovniki bili hinavci! Ako to spazite, bodite prepričani, da taki list je pisan od spridenih ljudi, in verzite ga od sebe.

Vse drugač so spoštovali in spoštujejo pošteni katoličani ime Jezus in vse, kar je z njim v zvezi. Tako se je zgodilo, pravi eden časnikov („Märkisches Kirchenbl.“ v Berlinu), da so kerščanski vojvodi svoje dni pridno molili rožni venec in tudi svojim vojakom delili molke; v vojskah namreč so imeli veči del opraviti s sovražniki sv. Cerkve, in bili so tega prepričanja, da pri razporih in bojih ima svoj posel morivec človeštva in oče laži, ki gospoduje v grešnih in spačenih človeških sercih. V tem pomenu jim je služil tudi križ zoper satana, kakor je cesar Konstantin imel prikazen križa, na kterem je bil napis: „In hac signo vinces,“ to je: „V tem znamenji boš premagal“. Rožni venec tedaj, križ, to so katoličanu častitljiva znamenja... Ali vam je znano ime „Radecki?“ Poslušajte tedaj nadalje in vam bo še bolj jasno to, kar sem dozdej pravil.

Radecki je ljubil svoje vojake in dovolil jim je, da so hodili šetat v njegov krasni gozdni vert v Milanu, pri cesarskem gradu. Kako častno je bilo to za vojake, ki so modrega, skušenega vojskovoda ljubili, kakor očeta.

Neki dan že osivljeni junak vojskovodja sedi na kamnati klopi, kar zagleda nektere vojake prihajati. Da bi jih kaj ne begala njegova pričujočnost, vstane in gre na drugi kraj. Ne- Previdoma pa se verne h kamnati klopi, in vidi, da vojaki si med seboj nekaj kažejo in se zabavljivo posmehujejo. Ko se maršal približa, ga spoštljivo pozdravijo po vojaško. — „No otroci! Kaj se pa smejate,“ jih popraša.

„Oče! našli smo tu na klopi molek in radi bi poznali — njega, ki moli rožni venec — ta je pa soldat, ta!“

„Tedaj lastnika rožnovenca bi radi vedeli?“ reče maršal resnobno. No, le sim ga dajte — ravno jest sem ga tukaj pustil.“ — Sméh se jim je zdajci posušil na ustnicah in vse utihne. Spominjali so se zdaj vojaki, da pred vsako bitvo jih je Radecki verno nagovoril, ter opominjal, da naj v Boga zaupajo. — Na tako imenovanih „marših“ se je Radecki navadno v vozu peljal. Nekega dne je imel odriniti glavni stan. Vse je bilo že pripravljeno na odhod, le eden se je še pogrešal — Radecki. Nobeden ni vedel, kje bi bil, zastonj so ga iskali. Poslednjič ga najdejo — v kolesnu. Bil se je namreč umaknil v klanico, se vsedel v kolesen in neprevidoma je v njem zadremal. Zraven njega pa je ležal — njegov molek.



Tako je molil in v Boga zaupal, pa tudi vojske dobival slavni maršal, kterega podoba ter spominek ima tudi Ljubljana v „zvezdnem drevoredu.“

Stvar je zgodovinska. Ako se je znašel tudi kdo v zgodovini, mogočno golčujoč, češ: „Gospod Bog naj le neutralen ostane, drugo bomo mi opravili,“ — on v resnici ni bil izmed tistih, od katerih izhaja slava Avstrije. Živela Avstrija in zmagoviti maršal Radecki!

## Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dolge)

### VI. Poglavlje.

O potrebi in obstoju vidne oblastnije v Cerkvi.

#### 12.

Obstoj razodetja je ednajsti dokaz za cerkveno oblastnijo.

Priznati iz ene strani razodenje, katero vredeje dolžnosti do Boga, bližnjega in do nas samih: iz druge strani pa misliti, da večni Bog ni dal ljudem družega spoznanja, ko lastno preiskavo, da razločujemo razodeti nauk od človeškega mnenja, — reklo bi se, neskončno modrega Boga spremenjati v silo nespametnega postavodalca, ker to sredstvo ne bi bilo samo nerabljivo za premnoge, temuč še dostikrat tudi nevarno. Kam mora zares peljati? K zmoti, ako je človek napuhjen in prenagel v svojih sklepih, ali pa k negotovosti, ako je dovolj ponižen, da zaupa samemu sebi. Gotovo je zavoljo tega terdil sv. Avguštin, da ne more priti k pravi veri brez pomoči veličastne oblastnije, kateri se uklanjamo spoštljivo.\*)

Neogibno potrebno je tedaj med tema dvema eno izvoliti, razodenje ko nekoristno zavreči, ali pa oblastnijo priznati.

#### 13.

Poveršnost človeškega duha je dvanajsti dokaz za cerkveno oblastnijo.

Sv. Pavel omenja to v listu do Efežanov, učeč, da Jezus Kristus sam je vstanovil oblastnijo ter hotel zabraniti omahljivosti v veri: „Ene je postavil aposteljne, ene preroke, ene pa evangeliste, ene pa pastirje in učenike . . . , da nismo več otroci omahljivi in semtertje majani od vsakega vetra v nauku, po hudobiji ljudi, po zvičajini, s katero zapeljujejo v zmoto.\*)

\*) Vera religio . . . sine quodam gravi auctoritatis imperio inire recte nullo pacto potest. S. August.

\*) Et ipse dedit quosdam quidem apostolos, quosdam autem prophetas, alios vero evangelistas, alios autem pastores et doctores . . . ut iam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris. Eph. 4. 11. 12.

Brez oblastnije, ktera vodi, določuje in varuje vernost vernikov, se ne da ohraniti edinost vere. Vsacemu prepuščati svobodo, da si vravnava vero po svoji glavi, bi bilo jo spremenjati v stotin stotere vere in po takem zatreti pravo, — ker le ena vera more biti prava. Sv. očaki so tudi učili, da je zaničevanje oblastnije vselej bilo pogubno načelo krivoverstva in razkolništva.\*)

#### 14.

Obstoj previdnosti Božje je trinajsti dokaz za cerkveno oblastnijo.

Po besedi sv. Avguština je vstanovitev vidne oblastnije, ktera ravna službo božjo, potreben nasledek previdnosti Božje. „Ako ni Božje previdnosti, ki ravna zadeve človeške, se ni treba potegovati za vero. Ako pa je previdnost Božja, nam ni dvomiti, da je Bog postavil sam tako oblastnijo, ktera nas gotovo in varno k njemu ravna.\*)

(Dalje nasl.)

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Lašč, 5. oktobra 1891. (Blagoslovljenje križevega pota na Lužarjih.)

Kdor pozná obširno laško župnijo, gotovo vé, kako razhodna je, in da so nekatere vasi od župnijske cerkve res jako oddaljene. Tako je n. pr. do podružnice na visokih Lužarjih peš dobro poltretjo uro hodá. Da imajo od onod ljudje ob nedeljah in praznikih že poleti težavno pot k službi božji, je pač očitno, kajti človek pri najboljšem zdravju se mora upehati, če ima prehoditi to dolgo pot, ki je na nekaterih krajih dokaj sterma, skalovita in zraven tega ne ravno v najboljšem stanu. In zdaj si mislimo, kaj je še le po zimi, ko zapade sneg do kolena in merzla burja napravi zaméte, v katerih se človek vdere do pása. Pri najboljši volji v takih dnéh ljudstvu véasih ni mogoče k sv. maši, dasi moram reči na čast župljanom soseske Lužarske, da niso mlačni in bi radi zveršili svojo kerščansko dolžnost, ko bi bilo mogoče. Neka ženska mi je pravila, da je jokala, ker ni mogla k službi božji, potem pa da je v domači cerkvi molila v ta namen. Našemu velečastitemu, za vse dobro vnetemu gosp. župniku so bile te nevgodne razmere, sevéda, že delj časa znane. Zato je priporočal, naj oni, kadar res ne morejo v cerkev, v domači podružnici opravljajo sv. rožni venec, in je le čakal pripravne prilike, da bi tem oddaljenim župljanom, kadar ne morejo k božji službi, preskerbel kako drugo duhovno pomoč, da bi ob takih nevgodnih dneih ne bili brez vsega tolažila in brez vsega dušnega prida.

Taka prilika, Bogu bodi hvala, je naposled prišla in kmalu se je po laški župniji raznesla vesela novica,

\* Neque enim aliunde haereses obortae sunt, aut nata schismata, quam inde, quod sacerdoti Dei non obtemperant. S. Cypr.

\*) Si Dei providentia non praesidet rebus humanis, nihil est de religione satagendum. Sin vero . . . non est desperandum ab eodem ipso Deo auctoritatem aliquam constitutam esse, quae velut gradu certo innitentes, attollamur in Deum. S. August.

da dobé na Lužarjih nov križev pot, ki je sklenjen z obalnimi popolnimi in nepopolnimi odpustki za tiste ki premišlujejo pri njega obiskovanji bitko terpljenje našega Zveličarja. Nepopisna radost je zavladala posebno na Lužarjih, ko se jim je s prižnice oznanilo, da bode v nedeljo, 27. sept., pri njih podružnici slovesna služba božja in blagoslovljenje novega sv. križevega pota. Že na predvečer, v soboto, so na Lužarjih mnogobrojni strelji iz topičev naznanjali slovesnost prihodnjega dne. Ko pa pride nedelja, bilo je doma v Laščah duhovno opravilo ob 6ih, a potem so se preč. g. pater Angelik Hribar, g. kaplan iz Dobropolja in domača dva gospoda odpeljali k podružnici na Lužarje, kjer je bila zbrana že ogromna množica vernikov iz laške, pa tudi bloške in robske župnije. Sveto opravilo pričelo se je o poli desetih, in sicer šla je najprej okoli cerkve procesija s križevim potom, ktereга podobe so nosili nalašč za to izbrani in lepo praznično oblečeni fantje, po dva in dva eno; zraven so šla kot družice napravljena dekleta z vencí na glavi in s prižganimi svečami v rokah, po dve in dve pri vsaki podobi. Res, to je bil milo krasen sprevod visoko na hribu, na katerem stoji cerkvičica, posvečena sv. Ožbaltu. Nehoté so mi prišle med obhodom na tem vzvišenem kraju na misel prelepe pesmi zlate besede:

„Le križ nam sveti, govori,  
Da vid'mo zopet se nad zvezdami.“

Ves ta ginljivi prizor pa je še povišalo vbrano petje dobro izurjenega pevskega kora iz Lašč, ter je marsikomu zablestela solzica v očéh, ko so se s hriba daleč v dolino razlegali sreberno-čisti glasovi premile, duh in serce kvišku dvigujoče pesmi — pesmi kerščanske:

„O sveti križ, življenja luč,  
O sveti križ, nebeški ključ!  
Ponižno te častimo,  
Zvestobo obljubimo!“

Ko pridemo zopet v cerkev, ki je bila nalašč za ta dan od zunaj na stolpu z zastavami, zraven z mlaji, od znotraj pa s cveticami lepo okrašena, prične se blagoslovljenje križevega pota, katero so P. Angelik prav spodbudno zverševali z vsemi molitvami, ki se opravljajo pri tem sv. opravilu. Ob enem smo takoj vsi skupaj opravljali pobožnost sv. križevega pota in se vdeležili tako vseh odpustkov, ki so podeljeni vsakemu veljavno postavljenemu križevemu potu.

Pri darovanji za sv. križev pot, ki se je potem pričelo med streljanjem iz topičev, nabrala se je lepa svota nekaj čez 80 gld. Posebno so se obneshi fantje, ki so nosili sv. križev pot in pa deklice, ki so svetile. Vsem darovalcem Bog plačaj in poverni stožero!

Ko na to preč. p. Angelik stopijo na prižnico, nastala je povsod v cerkvi navzlic toliki gnječi največja tišina. Vsakdo je želel slišati in dobro uméti verlega govornika patra, ki so tako ljubko in lepo opisovali tisti križev pot, ki ga je hodil naš Zveličar nesóč težki križ na goro Kalvarijo. Pa tudi o Sveti deželi sploh so mnogo koristnega in podučnega povedali, kar se je gotovo vtisnilo spominu vernih poslušavcev in jih še bolj poterdilo v veri ter na vdušilo za lepo, verno kerščansko življenje. K koncu svojega govora so častiti pater ljudstvo bodrili in prav preserčno zbujali, naj se pridno vdeležujejo

dobrot se. križevega pota; naj tudi nikdar ne pozabijo svojih ranjkih, ki tu okoli cerkve na pokopališči, čakajo vstajenja, temveč naj jim pridejo na pomoč s tem, da odpustke opravljenega sv. križevega pota njim darujejo — tako otroci svojemu ljubljenu očetu in dragi materi; brat mora svoji zlati sestri; sestra svojemu ljubemu bratu; starši svojim priserčnim sinom in hčeram, ki morda že davno počivajo v merzlem grobu in le od nas pomoči dobiti morejo. Takrat porosile so se slehernemu oči in glasno ihtenje se je čulo po cerkvi. Bog daj, da bi besede čast. patra obrodile obilnega sadu! —

Po pridigi je bila slovesna sv. maša in popoldne pete litanije Matere Božje, s katerimi se je zveršila ta zares ginljiva cerkvena slovesnost. Ljudstvo je bilo vidno ginjeno in slišal se je le en glas, da take lepe slavnosti ni bilo še na Lužarjih, in da jo bodo ljudje pomnili vse žive dni.

Zasluga, da se je vse tako lepo in spodbudno zveršilo, gre gotovo našemu veleč. g. župniku, ki se ni bal ne truda ne stroškov, dokler ni vresničil svoje in svojih župljanov serčne želje ter preskerbel podružnici na Lužarjih lep sv. križev pot. Serčno pa na tem mestu očitno zahvaljujemo tudi prečast. patra, ki so drage volje prevzeli blagoslovljenje križevega pota in cerkveni govor ter tako ginljivo opravili vso slavnost. Bog plati!

Naj slednjič še omenim, da je sv. križev pot bil naročen pri J. Heindl-u na Dunaji, in da je res krasno delo. Velikosti je srednje in prav pripraven za takšno podružnico, ter da se ji kaj lepó podá Stane do 250 gld.

**Z Mokronoga.** (Žalostna gora, božja pot in naprave) Daleč okrog znana je romarska cerkev Matere Božje sedem žalosti na Žalostni gori pri Mokronogu. Navadni shodi so tu vsako mlado nedeljo, t. j., v nedeljo po mladi luni, če je ta do petka dopoldan; drugač pa drugo nedeljo. Veliki shod pa je v saboto in nedeljo pred godom sv. aposteljna, Jerneja. Letos se je štelo do 7000 romarjev in imelo sedem gospodov spovednikov obilno dela. Vstanovljena je tu bratovščina Matere Božje sedem žalosti in g. župnik so pooblaščen sprejemati v bratovščino, blagoslovljati škapulirje, molke, svetinjice. Ob velikem shodu se je 180 oseb zapisalo v bratovščino. Tu so tudi kapelice, v katerih so naslikane sedmere žalosti Marijine, ki so postavljene po gori do sv. stopnjic, katere pobožni božjepotniki tudi radi obiskujejo ter se klečé pomikajo po 28 stopnjicah. To leto je prišla na svitlo lepa molitvena knjiga: „Marija sedem žalosti“ za to božjo pot, kot sploh za častilce Marijine, z raznimi prav lepimi molitvami, in se dobiva pri g. župniku v raznosterni vezavi. Cerkev na žalostni gori je bila je vendar že zanemarjena, zdaj pa se vedno obnavlja in popravlja. Ravnokar je izdelal mizar Jakob Martinčič iz Celovca pri Šmarjeti prav lepe cerkvene klopi in spovednice iz hrastovega lesa, katero krasijo cerkev in delajo čast bistroumnemu mojstru, ki se za taka dela vsem č. gg. cerkvenim predstojništvom priporoča. Z božjo pomočjo, po skerbi g. župnika in po darovih radodarnih romarjev se bo cerkev še nadalje lepšala v čast Marije naše usmiljene matere, in v spodbudo njenih častilcev. Popravlil se je tudi tlak v zunanji kapelici, pod zvonikom in v cerkvi, popravile vse strehe, nekaj s kamenitimi



ploščami, nekaj s cementno opeko; vse to je mnogo stalo. Mnogo reči pa še čaka potrebnega obnovenja. („Dol. Nov.“)

**K dopisu o 25letnici v Vodichah** bodi še opomnjeno, da je gg. jubilate došel pozdravit tudi č. g. župnik M. Narobe iz Zápog, in z njim vred so med obedom zložili 110 gl. za katol. tiskarno Kakim prihodnjim gg. jubilentom utegne vstreženo biti z razverstenjem, kako so se opravila veršila, ki naj tu nasleduje.

**Vspored 25letnice v Vodichah od 18–20. avgusta 1891.**

### 18. avgusta.

1. V torek 18. avg. ob 4 uri 41. min. popoldne prihod gg. jubilentov na postaji Vižmarje, kjer jih Vodiški župnik sprejme in od koder se na pripravljenih vozeh nemudoma peljejo skozi Šmartno, Skaručino v Vodice. Pri pozdravu na Vižmarski postaji, že se oglase zvonovi božjepotne cerkve M. B. na Šmarni gori. Une č. g. jubilate, katerim ne bo kazalo poslužiti se te poti ter pridružiti se izstopivšim na postaji Vižmarski, bode Vodiškega župnika namestnik v župnišči pričakoval in sprejemal.

2. Prihod v Vodice ob 6. uri;

3. po kratkem oddihu, „Vesperae pro † confratribus“ v župnijski cerkvi;

4. ob 7. uri skupno opravilo „matutinum et laudes“ v župnišči;

5. potem večerja in

6. ob 9 $\frac{1}{2}$  uri k počitku.

### 19. avgusta.

1. ob 5. uri se začne sv. maše zadušnice za umerle sošolce;

2. ob 6. uri mertvaško opravilo (officium defunctorum integrum) za umerle sošolce, potem slovesna črna sv. maša, katero poje č. g. Gr. Jakelj, in Libera pred tumbo, katere se vdeležé vsi jubilanti s prižganimi svečami;

3. ob 8. uri zajutrek: potem prosti čas, ki se porabi za opravilo duhovnih ur;

4. malo pred 10. uro se podajo duhovni sošolci v cerkvenih opravah iz župnišča v cerkev, kjer

5. je tej slovesnosti primeren govor (P. Metodij Poljanšek), potem pred altarjem okoli klečečim gg. jubilentom podeli Vodiški župnik Papežev blagoslov, in za tem je

6. slovesna velika sv. m., katero opravi g. dekan Anton Rogač, kateremu asistujejo vsi navzoči gg. jubilantje;

7. po maši fotografiranje gg. jubilentov pred farovžem;

8. ob 1. uri skupno kosilo;

9. ob 5. uri se vstane od mize in tedaj prosto bratovsko pomenkovanje do 6. ure, kadar se odpeljejo tisti gg. sošolci, katerim se posebno domu mudi;

10. ostali pa se gredo sprehajati in ogledat kake  $\frac{1}{2}$  ure odaljeno krasno cerkveno presv. Serca Jezusovega v Repnje, nekdanje bivališče č. PP. Jezuitov, a sedaj vstav častivrednih sestra, ki vzderžujejo dvo-razredno šolo za vse deklice Vodiške;

11. ob 8. uri večerja — ob 9. uri k počitku.

### 20. avgusta.

1. ob 5. uri se odpeljejo ostali gg. sošolci proti Skaručini, kjer bo na tej sloveči božji poti v cerkvi sv. Lucije ena sv. m., potem skupni zajutrek;

2. Odhod na Šmarno goro, kjer bode zopet sv. m., med katero se polože na altar imena vseh še živih č. g. jubilentov ter se tako za dosedanje mo- gočno Marijino varstvo še enkrat prav toplo zahvalijo se za nadaljne varstvo priporočé, ter Materi Rožni- venški tudi vsak svoje duhovne otroke (farmane.) izroči;

3. Po končanem tem sv. opravilu malo kosilce pri g. kuratu, in

4. odhod z gore ter razhod — dok se zopet vidimo.

Na kako povračilo hišni gospodar Vodiški ne meri; prepušča pa ves ta načrt prosti razsodbi č. g. tovarišev in prosi le najvljudnejše, da se mu blagovoli pravočasno naznaniti bistveni spremen: ne- bistveni se bodo pa okoljščinam primerno sproti spremenili.

**Terst.** Duhovska družba sv. Križa je 14. sept. obhajala 28. obletnico svojega vstanovljenja. Od l. 1863, ko je bila vstanovljena, pa dozdej je pristopilo k nji 379 duhovnov, katerih 163 je že umerlo, 26 pa odstopilo. Preteklo leto so pristopili p. n. g.: Just Filipič, Ant. Ellner, Ant. Bankič, Mat. Geršković, Jož. Sancin, Ign. Počivalnik, Seb. Merlato, Pat. Bartoli, Jan. Radič, Ljud. Vodopivec, Jan. Kovač, Liber. Slovič, Fr. Kemer, Fr. Kruniberger, Emil Sašelj, Jož. Tomšič, Jan. Vrabc, Jan. Janošević.

Do sedaj je bilo opravljenih 23,080 maš za po- samezne umerle, verli tega pa 3412 maš za vse družbenike sploh, tedaj 26.492 maš in ravno toliko mertvaških oficijev.

Iz tega očitna je velika korist te duhovske družbe.

### Poslednjih dni dogodbe v Rimu.

Enciklika sv. Očeta o delavcih je zbudila veliko gibanje po vsem olikanem svetu, vse je v novo občudovalo modrost Leona XIII. V vsih jezikih je slavno delo prihajalo na svitlo in hvaležen je bil za to delo sleherni, kateri ima glavo in serce na pravem mestu. Dvajset tisuč francoskih delavcev se napravi v Rim osebnó zahvalit se namestniku Kristu- sovemu za novi poduk v korist zbeganega človeštva, in polovica jih je romanje že zveršilo, ter se je po- pisovalo, kako častno so bili sprejemani v Vatikanu, kako so bili razveseljeni romarji in sv. Oče sami.

Kaj pa framasoni in njih hlapci v Rimu in po svetu?... Kakor gadje in seršeni razdraženi so iskali prilike, da bi svoj žole vnovič razlili na Cerkev in Papeža, in porabili so v to ravno velikanska ro- manja poslednjih dni. Po večih gnjezdih prostožidarstva, pravijo sporočila iz Rima, se je skoro ob enem ra- zodevalo sovraštvo zoper Cerkev, iz Padove je eden časnikov par dni poprej naznanjal, da se v Rimu nekaj kuha. Priliko so hitro našli in sicer v petek, 2. dan tega mesca. V cerkvi „Pantheonu,“ kjer leži truplo kralja „poštenovča,“ zraven pa spominska knjuga, češ, naj se vanjo zapišejo, kateri hočejo spo- štovati tega krivičnega posilnika papeževnega Rima. Trije mladi romarji pa so zapisali v knjigo: „Vive le Pape!“ „Živel papež!“ S tem izrekom, da naj živi po gla v ar vsega kerščanstva, zagnali so hrup, da je oskrunjena kraljeva rakva! Mladenče berzo vlečejo na policijo, drugi razsajači pa se dervé na ulice in po romarjih; razbijali so po gostilnah, po oknih pridervili se tudi v cerkev sv. Ignacija, hotli napa-

dati romarje, ki bi bili morali ondi imeti sklepno slovesnost in zahvalo. Policija pa je zaperla cerkev. Nato so razgrajali mučili romarje, zlasti francoske, pa tudi avstrijske in nemške, kjer so jih dobili. Zvečer ko se je obhajala obletnica sleparskega glavarja (plebiscita) so razgrajali kričali: „Smert papežu! Pogin Francozom!“ Tako se piše „Slovenca“. Kakošno zadostenje bodo zahtevali tuji konzuli in vlade, to se bode videlo.

Vsled teh barbarstev so romanja prejenjala. Dopis v „Vaterlandu“ pravi: Zdaj ni več dvoma, da počenjanja zoper papeža in romarje ne le da so bila že naprej osnovana, ampak tudi od vlade odobrena. In ne le oficijozni časniki, ampak tudi vradne osebnosti na visokem mestu so te ostudnosti hvalisale. Stan sv. Očeta se je s tem bistveno shujšal, naj višji poglavar sv. Cerkve ne more brez nevarnosti več občeovati z verniki, ki prihajajo z vesoljnega sveta. Da je sv. Cerkev s svojim poglavarjem v novih bridkostih, ni dvoma; največo škodo pa bo terpela Italija, ko je že zdaj v teh 21 letih hudo izžuljena, akoravno so tujci z vsega sveta toliko denara nosili v deželo. Da pa veljava namestnika Kristusovega toliko bolj raste in se razširja, kolikor huje ga novi antikristi tarejo, to je vsemu svetu očitno, in ako bodo oni molčali, katerih dolžnost je svojo veljavno besedo zastaviti, „bodo kamni začeli govoriti.“

V tem oziru zagotavljajo, da je papežev tajnik v zaupnem pisanji do nuncijev poznarnjal razmero Vatikana do dogodb v Panteju in pojasnil vse okoliščine, ki so se veršile pred dogodkom, ki so ga spremljale in mu nasledvale. Temu je bil pritaknjen nasledek, da je Papež vtesnjen v svoji prostosti.

### Prošnja na morišči.

Perva francoska revolucija v prejšnjem stoletji naperjena je bila, kakor je znano, zlasti proti katoški Cerкви in njenim služabnikom. Stotine duhovnov je moralo na morišče; toda, ne, da bi olajševali ubogim mučencem zadnjo pot, temuč še zasramovali so jih.

Jeden izmed neštevilnih mučnikov bil je tudi duhoven Raclot. V Mirepoix-u peljali so ga 8. sveč. 1794 na morišče. Tu se mu približa vražja ženska, kateri je bilo posebno veselje, zasramovati duhovne na vse mogoče načine. „Videli bodemo,“ dejala je med najgersim bogokletstvom, „če bode tudi ta imel kak govor.“ Tu jo je Raclot — kakor je kasneje sama priznala — neizrečeno milo pogledal in dejal: „Ah, molite vendar zame!“ — „Kdo? Jaz?... Jaz naj zate molim?“ kričala je ženska pošast. — „Da, ljuba žena, prosim vas, molite vsaj eno češčenamarijo za mojo dušo, ki bode sedaj stopila pred večnega Sodnika.“ — „Prav,“ dejala je, „molila bodem.“ — Toda komaj je spregovorila to besedo, bila je čisto spremenjena. Sklenila je rokó in med molitvijo in jokom sledila je dobremu duhovnu na morišče.

Smert tega verlega služabnika Božjega je bila zanjo začetek novega življenja; odslej je spremenila svoje pohnjshljivo življenje in se posvetila popolnoma pobožnosti. Premnogokrat romala je v pokoro za svoje prejšnje brezbožnosti v Maria-Einsiedeln, in sicer šla je v svoji spokornosti vselej peš daleč v Švico. Dasiravno premožna, vendar si je po poti vso svojo malostno hrano izprosila.

Doživela je veliko starost, umerla je p. prejetji ss. zakramentov pobožne, mirne in srečne smerti.

Ta čudoviti dogodek je med stanovniki v Mirepoix u še dandanes v dobrem spominu.

(„Amerik. Wandr.“)

### Slava Mariji.

Slava Mariji moj jezik naj speva,  
V slavo Mariji naj serce gori,  
Slavo Mariji moj um razodeva,  
Slavo Mariji naj duša glasi!

Ni je pod solncem za solncem nobene,  
Slavnejši, kot je Marija Gospá;  
Slične je ni, ne device ne žene,  
Ona je Mati Rešnika svetá. —

Ona prijazna je, mila Danica,  
Ki nas rešila pogube je tmin,  
Ona prečista najlepša Devica,  
Slavno okrasil sam Božji jo Sin.

Blagor vam, srečni vi rajski duhovi!  
V njeni bližini radujete se,  
Blagor vam hčere, Adama sinovi!  
Ki za nje slavo vam bije sercé.

Zemlja, z nebesi veselo se združi,  
Spévaj preslavni Kraljici sladkó,  
Povelicuj Jo in zvesto Ji služi:  
Da te objemlje z mogočno rokó.

O ljubeznjiva, prevzvišana Mati!  
Mati Marija — o sladko Imé!  
S pesmico revno naj smem darovati  
V slavo in last Ti, — skesáno sercé.

*Radoslar.*

### Razgled po svetu.

**Dunaj.** Delegaciji pričnete zasedanje 9. listop. in bode te delali ob enem z državnim zborom na Dunaju.

**Nemško.** (Nedeljski mir.) V letošnjem pomladanskem zasedanji je bila v nemškem državnem zboru sprejeta postava, vsled ktere se mora o nedeljah in praznikih počivati tudi po rudnikih, opekar-nah in pri vsakoverstnih stavbah in zidanjih. Mirovati se mora od dela polnih 24 ur itd. — Tudi Ljubljana si ima v tem kaj očitati. Kar v nedeljo pridobiš s hlapčevskim delom, to Bogu ukradeš: ne boš imel pri tem téka in ne blagoslova.

**Laško.** Grozna revščina gospoduje po Laškem in sili ljudi izseljevati se čez morje, kdor koli more. Iz Rima in okolice, kakor „Slovenec“ naznanja iz „Dělnickih Novin,“ se je samo v štirinajstih dnevih mesca julja izselilo v Brazilijo 900 ljudi. Med izseljenci, se vé, je velika večina delavcev. To število, pravi, pošastno raste od časa, kar je Rim bil ugrabljen papežu in postavljen pod gospodstvo frajmavrarjev in judov. V Rimu samein, kakor rimski časniki sami pripovedujejo, je med siromaki tolika revščina, da je več ni prenašati, tu in tam umerje kdo vsled lakote, kar se dan za dnevom večkrat pripetí. Ne smemo zamolčati, pravi



poročnik, do ob časa papeževe vlade je bilo kaj takega neslišano, in ti slučaji izstradovanja se množijo od tistih časov, ko je laška liberalna vlada pograbila cerkvene vstanove, ktere so katoličani zložili o papeževi vladi v korist ubožcem. Vlada talijanska je pe-neze ubožcev pobrala, pa ne daje jih ubožcem. In vkljub temu se poslanec Bonghi, predsednik podpornega društva ne sramuje razglasiti posebnega oklica, s katerim vabi, naj bi se po Italiji nabiral denar za ubožne jude, pregnane iz Ruskega. Celo liberalna „Gazzetta di Torino“ serdi se nad tem oklicem za rusovske jude in pravi, naj bi Bonghi skerbela za laške reveže jude pa prepustil Rotšildom, Hiršu, Bleichroederju in drugim judovskim milionarjem, sam pa naj bi poskerbel rajši za uboge italijanske delavce.

Kaj si mislijo pri tem čudni liberalci, ki so od časa rimskega plena vedno primižurkovali framasonskim grabežem, češ, da so s tim Italijo zedinjevali?!

**Švica** Zoper nečiste tiskovine so v Bernu na Švicarskem imeli shod, ki se je posvetoval, kako naj bi se takim pošastim v okom prišlo. Delegirani poslanec kantonske vlade je naznanil, da precej ko se verne iz Lausane, bode berzo postavil strogo preiskavo zoper nečiste časnike in njih prodajavce. Stori-jeni so bili razni sklepi in naloženo je bilo središnjemu odboru, da naj straži nad knjižkimi in časniškimi zapisniki in policiji naznani, kjer je potreba. Shod je nasvetoval, da naj se skliče tudi mednarodni kongres za to zadevo. Poročano je bilo, da železnično vodstvo nad Parizom in Lijonom je prepovedalo 24 nenravnih časnikov in koledarjev, da se ne smejo prodajati med omenjeni železnični progi. — Poročevalec v Solnograški „Kirchenzeitung“ vpraša, če na Dunaju ni nikogar, ki bi ondotno judovsko augiavišče izkidal? — Ali pa niso augiavišča tudi še drugod?... Poglejte v bukvo ter govovišča v bralnice itd.

**Iz Town-Kraina, Stearns Co., v Minnesotti.** Redka slovesnost praznovala se je 16. junija t. l. v slovenski naselbini Town-Krain, ko je prišel tjakaj birmovat škof Zardetti. Slovenci so se takoj, ko so to zvedeli, posvetovali, kako bi dostojno sprejeli svojega višjega pastirja. Na meji župnije dalje in skozi do cerkve postavljeni so bili slavoloki, kjer je verno ljudstvo pričakovalo škofa. Mladenči so na lepo okrašenih konjih jahali škofu štiri milje naproti, ter ga spremljali pri vходу v naselbino. Pri maši asistiral je škof na se-dežu in zatem je imel ganljivo pridigo. Potem pa je imel pater Ciril pridigo v slovenskem jeziku. Nato je birmoval škof 56 otrok. Petje v cerkvi vodil je jako izborno učitelj Mihael Gores. Škofa je sprejem in slovesnost zelo iznenadilo; dejal je pri odhodu, da tacega sprejema ni pričakoval in da ga jako ve-seli, ker vidi v tem posebno spoštovanje do namest-nika Kristusovega. („Wandr.“)

**Iz Pueble v Ameriki.** Dne 19. do 23. avgusta bila je jako velika slovesnost za Slovence, ki žive v Puebli v Ameriki. V mali cerkvi, kjer so še pred nekoliko mesci stanovali nekateri Slovenci, imel je benediktinsk duhovnik misijon. Vsak dan je bila zjutraj ob 9ih sv. maša in tudi slovenska pridiga. Srečni so bili ameriški Slovenci v Puebli, ko so slišali slovenske besede iz ust č. g. duhovna, ki so z ganljivimi besedami spominjali Slovence k vernemu življenju. Vseh Slovencev je v Puebli 466 in ti vsi so šli k sv. spovedi in pristopili k mizi Gospodovi. Marsikomu so na novo oživili sv. vero. (Dol. Nov.)

**Zamorci v Zedinjenih državah.** Dan. A. Rudd, izdajatelj časopisa „American Catholic Tribune“ za katoliške zamorce, pravi, da je vseh zamorcev v Zedinjenih državah okoli deset milijonov. A od vseh teh je kaci 250.000 katoličanov, okoli 2,250,000 protestantov, ostalih 7,500,000 pa je nekaj poganskih, nekaj brezverskih. — Treba je tedaj mo-litve za spreobrnjenje!

**Kitajsko.** Prednica frančiškanskih sester v Mar-saile-u, naznanja da v Kini ste dve sestri ondotne kongre-gacije v misijonu Čen-Si preterpeli mučeniško smert za sv. vero, namreč M. Marija od včlovečenja, in S. Marija od očiščevanja; pravi junakinji ter izgled deklicam tudi med kristjani, kako serčno se jim je vojskovati — največkrat za čednost, včasi tudi za samo sv. vero pred domačimi turki! Perva unih, ki ste dosegli venec mučenic, je bila stara 27, druga 21 let.

## I. Bratovske zadeve

### molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober).

a) Glavni namen:

*Misijon na otoku Malagasciar-u.*

b) Posebni nameni:

25. S. Marjeta Marija Alakok (Alacoque). Mno-ženje pobožnosti Jezusovega serca. Katoliški pisatelji.

26. S. Evarist. Razsvitljenje in dobra volja ljuških zastopnikov in vladarjev. Duh gorečnosti dijakom za spolnovanje njih dolžnosti. Mnoge vinceuške družbe.

27. S. Frumencij. Kerščanski nauk in poduk katol. katehetov. Drage nadjanja, ki so v nevarnosti. Norišnice in ječe.

28. Ss. Simon in Juda. Katoliški misijoni. Ubogi sužnji na Turškem. Mlade dekline v nevarnosti.

29. S. Zenobij. Milost stanovske čistosti. Povernitev zgubljenega zaupanja. Delavei na tujem. Jetniške naprave.

30. S. Alfons Rodrigee. Delavsko vprašanje. Pri-težni srednji in kmetiški stan. Priporočene časne zadeve.

31. S. Volbenk. Ratisbona in severno Češko. Šolsko vprašanje. Vse priporočene in ne še uslišane prošnje. Tega mesca umerli udje molitvenega apostoljstva in Jezusovega Serca bratovščine, in tudi tisti, ki bodo umerli prihodnji mesec.

## II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

### V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošaje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermağora in Fortunata, naših angelejev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Neka neprijetna zadeva, da bi se veršila po božji volji, pri-poročena Naši Gospéj presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. — Mati priporoča zgubljeno, t. lano hčér, za spre-obrnjenje, da bi ne bila pogubljena.

### Zahvale.

Da svojo obljubo po dolžnosti spolnim, se očitno in prav preserčno zahvaljujem naši lj. Gospéj presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za njih varstvo in pomoč v nekj

prav važni domači zadevi in za dobljeno zdravje v bolezni. Naj bo češčen trojedini Bog v svojih svetnikih!

A. B.

Očitno zahvalo naznanjam prežalostni Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., katerih priprošnja je čudežno rešila milovanjavrednega terpina vseh njegovih hudih, dušnih bolesti.

V dolžnost si štejem pospešiti čast sv. Ekspedita, objaviti pomoč njegovo v najnovejšem času in ga proglasiti kot najbolj zanesljivega spramljevalca vseh pótnikov, zlasti onih po burnem morji.

K. S.

## Listek za raznoterosti.

**Ljubljana.** Vse ljubljanske cerkve se o večerih obilno obiskujejo, ko se po zapovedi papeževi moli sv. rožni venec. To je res posebne hvale vredno.

**Cerkveno vmeščen** je bil 12 t. m. č. g. Valentin Alijančič na duhovnijo Dobravo pri Kropi.

**Terst.** Sv. birmo bodo presvitli gospod škof delili 8. listopada (nov.) v Dolini.

Č. g. Bernard Sever koop. pri sv. Antonu v Terstu, je postal nemški pridigar ravno tam. Č. g. Jož Knavs, koop. v Jelšani, je postal kapelan v Topolovcu. V Jelšano gre za koop. novomašnik č. g. Jan. Vravec.

Sinodalno poskušnjo so 15., 16. in 17. sept. opravili in so za naslednjih 6 let poterjeni čč. gg.: Karol Kocijančič, Jan. Kovač, Stefan Kroppek, Ant. Notar, in Mih. Šobar. — Beneficij Šumberg je razpisan do 10. oktobra.

**Sarajevo,** 6. oktob. Lepa hvala — prejel sem 100 gld., in sicer 80 gld. za ss. maše, 20 gld. pa za naše naprave. Vse sem oddal; ss. maše, mislim, se bodo hitro opravile.

Za našega nadškofa še do sedaj ni nič odločeno, če pride v Zagreb, ali ne. Zadeva se bo še nekoliko časa zavlčila.

Mi imamo navadna svoja opravila. Izkustva vsaki dan več, veselega malo, žalostnega mnogo.

Bog plačaj Vam in vsim ljubezen do naših bosanskih sirot!

Z Bogom!

Dr. A. Jeglič

**Novosti.** *Jesus Christus*, von P. Didon, prestavil Dr. Ceslaus W. Schneider; dva velika zvezka, blizo dvanajststo strani. Regensburg 1892. Že samo „Vorwort des Uebersetzers,“ 19 strani in vvodni členek, 125 str., sta tako tehtna in globoko segajoča v vedo, tudi v najnovejše preiskave, da iz tega se več naučiš, kot iz marsikterih debelih bukev v čvrtérki. Ako si kerščen, pa se ti nemara v veri kerha in te utegne zadeti osodovita sodba: „brez Boga ste bili na svetu“ (Efež. 2, 2); kupi to imenitno delo v katol. bukvarni za 7 gld. 20 kr. in pri prvem branji boš videl, da se ne boš kesal. „Sine Deo in brez vere,“ Bog ne daj tega; bolje bi bilo tudi polovico premoženja za dobro knjigo dati, ne le samo nekaj grošev!

**Blaž Potočnik.** Sostavil Janko Žirovnik, učitelj: Mala knjižka s 16 str. kaže, da je bil župnik Blaž Potočnik št. Viški pobožen duhoven, zvest državljan, ljubeznjiv prijatelj, učen slovenec.

**Posebno lepi barvani podobici:** Jezus s sveto hostijo, in Marija kot kraljica rožnega venca, z branjem na 3 straneh. Na drugi strani: 1. Duša si,

misli Jezusa kot: 1. Kralja, 2. Zdravnika, 3. Pastirja, 4. Učenika, 5. Sodnika, 6. Gostilnika, 7. Tovarša, 8. Brata, 9. Očeta, 10. Mater, 11. Boga. Vštric temu: II. Duša si misli sama sebe kot: 1. Beračico, 2. bolnico, 3. jagnjiče, 4. učenko, 5. hudodelnico, 6. povabljenko itd. vse primerno onemu na drugi strani. Četerta stran: III. Duša prosi Jézusa: 1. Nebeških darov, 2. naj jo ozdravi, 3. solz itd., vse primerno onemu na drugi in tretji strani. Vsaki naslov je izpeljan z nekaterimi besedami, ter vse skupaj kot kratko premišljevanje in prošnje.

Na drugi podobici je podučno branje: „Lepota in moč sv. rožnega venca.“ Te podobice so tedaj prav praktične in koristne. Cena 4 gld. 50 kr. za stotino v „katol. bukvarni.“ —

**Compendium hermeneuticum.** Scripsit. Dr. Jos. Lesar, prof. studii bibl. N. T. itd. Labaci 1891. Lično delo z 82 str. je namenjeno bogoslovcem, pa tudi za druge učene koristno in prijetno branje. Učenjak in nekdanji dijak bode rad zopet čital iz šol si še nekoliko znane tvarine, kakor so n. pr.: „Tropi, — Typus, — Loci paralleli, — societates biblicae, — glossae, postilla, interpretatio popularis“ itd.

Posebno zanimiv za olikane je tudi „Pristavek“: „Interpretatio rationalistica.“ ejus origo, progressus et variae formae...; Kant — Strauss — Renan...

Ko bi svetni učeni tudi take dela prebirali, bi ne bilo toliko vncmarnosti v verskih rečeh in potrebah med njimi.

„Compendium“ stane 60 kr.

**Koledar,** katol. tiskovnega društva v Ljubljani za leto 1892. ima zraven navadne pratike polno za življenje koristnega blaga, pa še veliko belega prostora, na ktere ga človek piše in riše, kar mu je drago. Iz te mične knjižice, za katero je vsak pošten žepič dosti velik, opazuješ lahko: letne čase, merknjenja, poste, deželne patrone, prepovedane čase, evropske vladarje, rodopis ces. rodovine, avstrijske škofo, vojaške duhovne, ljubljanske vrade, kolekovstvo, poštarstvo, berzozjavstvo, tuje denarstvo, in še marsikaj. Vreden je priporočila.

**Mariannahiller-Kalender** für das Jahr 1892. Natal, Süd-Afrika. St. Thomas Aquinas-Druckerei der Trappisten — Zraven navadnega koledarja ima ta knjiga prav veliko zanimive podučne in koristne tvarine, zlasti razne popise ondotnih okoliščin in krajev, pa prav zanimive in mnoge podobščine kaferskih osebtev. Cena 35 kr. — Zastopnik je Br. Julius Doppler v Linc-u, kateri sprejema tudi darove za misijon Mariannahille.

## Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neim. 40 kr. — Č. g. adm. Fr. Kepec 2 gld. — Č. g. župnik Mat. Jereb Javorski 5 gld. — Č. g. župnik Anton Jamnik 10 gld. — Dober prijatelj 50 gld. (kakor vsako leto). — Prijatelj mladine 10 gld. —

Za gorenjske poplavljenec: Č. g. župnik Fr. Schweiger 10 gld. — Soriški farani 6 gld. — Neimenovana 5 gld.

Za Marijanišče: Č. g. Vme. Majer 5 gld.

Za afrikanški misijon: Po preč. g. župniku Jan. Rozmanu 1 gld.

Za odkupovanje zamurcev: Neimenovana 5 gld.